

Akdenizdeki Kavga 18

– KOCAMANOĞLU · 18 Ocak 2020

...

Aşkın hatırına çektiği özlem arada bir zirve yapıyor, azim ve dirayetini sınıyor, hüznüne hatırlı bir bedel ödüyordu. Özleminin baskısı rahat nefes almasını engelliyor, hüsrana yüklü kanatlarla yerinden kalkamıyordu. İyi niyetinin son kullanım tarihi bitince, akıl yerine huzur arayışına başlıyor, karakteri kaderi oluyordu.

Duyguları aklına karşı çıkıyor ve akli duygusunun yanında basit ve sıradan kalıyordu. Buna rağmen akli duygularını esir alıyor, aklını ise ruhu esir alıyordu. Bir kelimenin kararını, bir duygunun hayatını, bir adamın kendini baştanbaşa değiştirebileceğini bilmiyordu.

Genelde finaller kahkahalarla bitse de, duygular ancak acılarla bilenip terbiye edilebiliyordu. Aşkın en acımasız yanı, ağızdan çıkmaya cesareti olmayan sözlerin, yürekte fırtınalar koparması, izinsiz gösteri yapmasıydı.

Deniz "Korkut'u sevmen şart mı?" diye sordu.

Nihal "Ne biçim soru bu?"

Deniz "O biçim... Bak analar ne yiğitler doğuruyor."

Nihal "Bir kadın bir erkeği gerçekten sevse, gözünde dünyadaki bütün erkekler anlamını yitirmez mi?"

"Boş ver..."

"Sen kendi yoluna, ben kendi yoluma..."

"Sen bilirsin."

Nihal arkadaşının bir yalanına denk gelmiş, binlerce duygularını sorgulamak zorunda kalmıştı. Vakti gelen değil de, denk gelen gitmişti. Hiçbir dilin özlemi kaldıracak kadar gücü olmayınca, özledikçe sessizleşiyordu. "Seni bana sevdiren, elbette gönlüme de bir yol çizer," diyordu.

Nihal elindeki dergiyi karıştırıyordu. "Bir kadının kaderi, sevdiği adamın ihanetiyle, sevmediği adamın sadakati arasında çizilir," sözünü içinden birkaç kez tekrarladı. İçinden; "Ayrı kalmak kötü bir şeymiş, özlüyor mu, unutuyor mu? Bilemiyorsun" diyordu. Ondan uzak olmak, genzini acı bir tütün gibi yakıyordu. İnsan sevince mi kaybediyordu, yoksa kaybedince mi seviyordu? Sorusunun ikilemi içindeydi.

Az ilerisinde oturan İrfan, Ekathimerini Gazetesinden bir analize bakıyordu. "Libya ve Doğu Akdeniz'deki gelişmelerin Atina'nın istediği gibi gitmediğini ve Türkiye'nin bölgedeki gücünü Rusya ile birleştirerek güçlendirdiğini yazıyordu. 'Basitçe ifade etmek gerekirse, Orta Doğu ve Doğu Akdeniz'deki jeopolitik değişimler arasında Erdoğan'ın önemli bir oyuncu haline gelerek, Türkiye'nin bir bölgesel süper güç statüsü kazandırdı' itirafını okuyor, dudak ucuyla da gülümsüyordu. Analiz devam ediyordu. "Daha da kötüsü, ABD ve AB Yunanistan'ın Avrupa'ya değil, Orta Doğu'ya ait olduğu izlenimini yaratıyor. Ve böylece Yunanistan Ankara'nın insafına bırakılıyor. Muhtemelen yakın gelecekte Erdoğan'ın koruduğu Serrac ayakta kalacak ve bu da deniz sınır anlaşmasının yürürlükte kalacağı anlamına geliyor."

Diğer yanda başka bir haber vardı. AB Dış ilişkiler temsilcisi Josep Borrell genel kurul toplantısında Libya

krizine ilişkin yaptığı açıklamada "6 ay öncesine kadar bu iki aktör, (Türkiye ve Rusya) orta Akdeniz'de yoklardı. Şimdi önderliği almış durumdalar. Libya'da ateşkesin sağlanacağını garanti edebilirim," sözlerine gülüyordu.

Gün gelir ve anlar ki insan, yaşadığı her şey yalandır. Geriye vazgeçemediği bir aşk ve bir türlü kabullenmediği bir yalnızlıkla baş başa kaldığıdır.

Korkut geçici görevle geldiği Ankara'da kalmış, ne zaman döneceği veya dönüp dönmeyeceği ile bir bilgi sahibi değildi. Günün çoğunluğunu güvenliğin lokalinde geçiriyor, verilen görevi tereddütsüz yerine getiriyordu. Boş zamanlarında bolca Nihal'i düşünme fırsatı oldu. O da kendisi gibi bir ailenin tek çocuğuydu. Aralarında bir fark vardı. Onun anne ve babası yaşıyor, Korkut'un anne ve babası ölmüştü. Kız sevdiğini söylemekten çekinmemişti. Ama Korkut bir türlü içindikileri döküp rahatlayamıyordu. En zor işlerde gözünü budaktan sakınmadan en önde giden Korkut, 'seni seviyorum' demeyi bir türlü beceremiyordu. Bu konuda tutuk kalıyordu. Belki de dünyanın en kötü duygularından biriydi bu. Elinden bir şey gelmiyor, sözleri boğazında düğümleli kalıyordu. Belki de geçmiş yıllardan, çocukluk yıllarından kalan bir şeydi. Seni seviyorum dendiğini duymamış, sanki bu söylenmemiş gibi bir alışkanlığın eseriymiş. Belki de yargılanmak, reddedilmek, hafife alınmak, hatta kullanılmaktan korktuğu için bir türlü 'seni seviyorum' diyemiyordu.

Elbette her korkunun bir oluş sebebi vardı ve kaynağı da geçmişinde saklıydı. Nasıl ki ailesine sevgisini ifade edememiş veya dinlenmemiş veya karşılık almamış bir çocuk, bunun verdiği acıyı ömür boyu hissetmesi ve hislerini ifade edememesi de bu yüzdendi. Arzu etmekle reddetmek, şefkat göstermekle kaba davranmak gibi zıtlıklar arasında gidip geliyordu. Sevdiğini kendine bile itiraf edememesi ve bu duygunun getireceği yükten kaynaklı olabilirdi. 'Seni seviyorum' diyememekten daha çok, sevmenin ne olduğunu bilmemesi yüzünden susmayı tercih ediyor gibiydi.

Biri Suriye'de, diğeri de Libya'daki çatışmalarda onu süratle çekip almış, kurşuna hedef olmaktan kurtarmıştı. Azrail'in elinden çekip alması ve onun korku dolu gözlerle yüzüne bakması ve onun hala yaşıyor olması belki de kaderi yazanın bir arzusuydu. O anları yeniden yaşadı. Öksüz başladığı hayat yolculuğunda bir can yoldaşı mı olacaktı?

Ayaz kara dönmüştü ve ince ince kar yağmaya başlamıştı. Gözleri uzaklara dalan birinin, yakınlarda olmayan bir hikâyesi vardır belki de...

...

Devamı var

...

Ant. -170120